

דכלתיה הוה [היה ערב לכלתו על כתובת בנן], ורב הונא בריה של משה צורבא מרבנן הוה [תלמיד חכם היה], ודחיקא ליה מילתא [דחוק במעות היה רב הונא].

אמר אביי: ליכא דנסכי עצה [אין מי שישא עצה] לרב הונא, דליגריש לדביתהו [שיגרש אשתו] ותיתבע האשה כתובתה מאבוה של בעלה שערב לה, ולהדרה מהדרי [ויחזיר רב הונא את אשתו] לאחר מכן, וירוח להם מכתובה זו.

אמר ליה רבא לאביי: והאנן במשנתנו: "הערב לאשה בכתובתה והיה בעלה מגרשה ידור הנאה" — תנן, ואם יגרשנה רב הונא איך יחזירנה?!

ומשנינן: ואביי שאמר כן, כוונתו היתה: אטו כל דמגרש, בבי דינא מגרש [צריך לגרש] עד שיאמרו לו דור הנאה! ילך בצנעא ויגרשנה בלי⁽³¹⁾ שידירה.

לפוף אינלאי מילתא דכהן הוה — רב הונא — ואי אפשר לו להחזיר את אשתו משיגרשנה!⁽³²⁾ אמר אביי: בתר עניא אזלא

המקדיש נכסיו והיתה עליו כתובת אשה, רבי אליעזר אומר: כשהוא מגרשה ידור הנאה. רבי יהושע אומר: אינו צריך. ואמר רבי אליעזר ברבי שמעון: הן הן דברי בית שמאי, הן הן דברי בית הלל, כלומר: מחלוקת דרבי אליעזר ורבי יהושע, היא כמו מחלוקת בית שמאי ובית הלל, שבית שמאי אומרים: הקדש טעות כגון שאמר: שור לבן היוצא מביתי יהא הקדש! ונמצא שחור, הוא הקדש, וכל שכן שהם סוברים, שכל הקדש שהוקדש בלי טעות כגון שור זה הקדש, שלא יוכל החכם לעשותו חולין על ידי שום חרטה, שהרי החכם שמתיר זה משום הקדש טעות [רשב"ם ב"ב קכ:], והיינו כרבי אליעזר דאין שאלה בהקדש. ובית הלל אומרים: הקדש טעות אינו הקדש, ולשיטתם מועלת שאלה בהקדש לעשותו חולין, והיינו כרבי יהושע שיש שאלה בהקדש.

ומברייתא ראייה למה שפירשנו, שמחלוקת רבי אליעזר ורבי יהושע היא אם מועיל שאלה בהקדש.

שנינו במשנה: וכן היה רבן שמעון בן גמליאל אומר וכו'. משה בר עזרי, ערבא

מגיע לה כתובה. ותירץ הגרי"ז, כיון שמחייבים את הבעל לידור שוב יחזיר אותה על סמך הכתובה שהתחייב לה בנישואין הראשונים ושוב אינו גובה את הכתובה.

32. הקשה במלא הרועים והרי יכול לשלוח לה גט על ידי שליח ואחר כך לבטל את השליח, ותיקנו חכמים שבאופן כזה מחשש תקלה בטלים הקידושין ונעקרים מעיקרם, ואם כן, יוכל רב הונא להחזיר אותה שהרי אינה גרושה מכיון

31. כתב בשיטה מקובצת, שיש שהוכיחו מכאן שמדירים לפני הגט, שאם מדירים לפני הגביה הרי ידירו אותה בית דין לפני שתגבה.

ודחה השיטה מקובצת את הראיה, שכאן כיון שזה חמיה והוא אינו רוצה שישארו גרושים שוב לא ידיר אותה אחרי הגט, שאם כן, לא יוכל בנו להחזירה, ורק לפני הגט הוא ידיר כדי שלא יגרשנה.

ודעת הרמב"ם שמדירים אותו לפני שגובה את הכתובה, ותמה הגר"א, ואם לא ירצה הבעל לידור, וכי תפסיד את הכתובה, והרי ודאי